אהרואה ממאי דומיא דנדה מה נדה דקחזיא

אף נכרית דקא חזיא אמר רב ששת כי ניים

ושכיב רב אמרה להא שמעתא דתניא תולה

בנכרית רבי מאיר אומר בנכרית הראויה

לראות ואפילו ר"מ לא קאמר אלא בראויה

לראות אבל רואה לא איצטריך אמר רבא

ותסברא ר"מ לחומרא רבי מאיר לקולא

דתניא אינה תולה בנכרית רבי מאיר אומר

תולה ואלא קשיא הך תריץ הכי והיא שרואה

ר' מאיר אומר בראויה לראות ואף ע"פ שאינה

רואה ת"ר תולה בשומרת יום כנגד יום בשני

שלה ובסופרת שבעה שלא מבלה לפיכך

היא מתוקנת וחברתה מקולקלת דברי

רשב"ג רבי אומר יאינה תולה לפיכך שתיהו

מקולקלות יושוין שתולה בשומרת יום כנגד

יום בראשון שלה וביושבת על דם מוהר

ובבתולה שדמיה מהורין •לפיכך דרשב"ג

למה לי משום דרבי לפיכך דרבי למה לי

מהו דתימא ההיא דאשתכח כתם גבה

תתקלקל אידך לא תתקלקל קמשמע לן אמר

רב חסדא ממא ומהור שהלכו בשני שבילין

אחד מהור ואחד ממא °באנו למחלוקת רבי

ורשב"ג מתקיף לה רב אדא עד כאן לא קאמר

רבי התם אלא דתרוייהו כי הדדי נינהו הכא

מאי נפקא לן מינה ורב חסדא סוף סוף איהי

מבילה בעיא איתמר א"ר יוסי בר' חנינא

ישמא ושהור ואפילו שהור ותלוי שהלכו

בשני שבילין אחד ממא ואחד מהור תולה

ממא בתלוי ומהור במהור לדברי הכל בעא

מיניה ר' יוחגן מרבי יהודה בר ליואי מהו

לתלות כתם בכתם אליבא דרבי לא תבעי

לך השתא ומה התם דקא חזיא מגופה אמרת

אינה תולה הכא דמעלמא קא אתי לא כל

שכן כי תבעי לך אליבא דרשב"ג התם הוא

דקא חזיא מגופה תליא הכא דמעלמא

קאתי לא תליא או דלמא לא שנא הא"ל

אין תולין מה מעם יולפי שאין תולין יּי

איתיביה אין תולין כתם בכתם השאילה

חלוקה לנכרית או ליושבת על הכתם

הרי זו תולה בה הא גופה קשיא רישא אמרת

אין תולין סיפא אמרת תולין הא לא קשיא

הא רבי והא רשב"ג איכא דאמרי הא והא

רבי הא בראשון שלה הא בשני שלה רב

אשי אמר הא והא רשב"ג ולא קשיא

ו א מיי' פ"ט מהל' איסורי במה הלרין קיא טוש"ע יו"ד סיי קל סעיי מא: ז ב מיי שם הלי כט סמג שם

:טוי"ד שם ה ג מיי׳ שם הלי שם ועי׳ במ״מ ובכ״מ קמג שם טוש״ע יו״ד שם סעי׳ מב

וע"ש: מד מיי' פי"ט מהלי שאר אבות הטומאה הלכה ד: חבות הטומחה הנכה ד: י ה מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' כט סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד סי' קל סטי' מב [וסעיף מג]:

תום' הרא"ש (המשר) שבילין לרבותא דר׳ דמטמא אע״ג דהוי ספק . טומאה ברה״ר מטמיא להו יון דבאו לישאל בבת אחת לא מלייי לרב אדא אמאי נקט לעיל דשוין שתולה בראשון ליתני חמישי וששי דהוי ליונר וומישר וושר זהור רבותא טפי [ובלא״ה] פי׳ זה נראה דוחק לר״מ דלכאורה משמע דאיירי רומיא דפלוגתייהו דלעיל ראי מיירי בע"א היה לו דאי מיירי בע"א היה לו לפרש ופי׳ הוא דאיירי טמא במת בשביעי שלו קודם שטבל והוה דומיא דפלוגתייהו דלעיל וא״ה קאמר רב אדא בר אהבה דלא דמי לדלעיל [דהתם] תרוייהו כי הדדי נינהו כטהורה חשובה . שטהרתה תלוי בידה אימתי שתרצה תטבול ותטהר אבל שוזו בודונטבול והכווה ב... הכא מאי נפקא ליה מינה כיון שאין טהרתו תלויה הכא מאי נפקא ליה מינה כיון שאין טהרתו תלויה בידו שצרין אדם טהור לחות עליו חשוב הוא כטמא גמור דמי יימר דמזדקיק, ועוד דקדק מדלא קאמר הכא לאו כי הדדי נינח אלא קאמר הכא מאי נפקא ליה מינה משמע שבא . להוסיף ולומר אפי׳ אי הוו כי הדדי מאי נפקא ליה . מינה לטמא שטהור תולה הוא וטהור ולא מקלקלין ליה אלא אם באו שנים לישאל ככת אחת ואהא לישאל בבת אחת ואהא קאמר דתולה הטהור בטמא ולא נפקא ליה מינה כולי האי שהרי בקל יכול ליזהר שלא יבא לשאל בבת אחת הילכך אי מיתרמי ליה מילתא דבאו לישאל בבת אחת תלינן ביה: מהו לתלות כתם בכתם. לכאורה משמע דבעי כגון שספרה ג' או ד' דומיא דלעיל אבל בראשון לכ"ע תולה כיון דלא מפסדא מידי ואי אפשר לומר כן דא"כ לבעי בראשון שלה לרבי שמא . אינה תולה משום דלא הוי מגופה. ותו אי פשיטא ליה יבראשון שלה תולה אמאי בו אשון שלה חולה אמאי זיתותב רב ליואי מברייתא 'לקמן לישני הא בראשון הא בז׳. הילכך נראה דאף . בראשון מבעיא ליה וה״ל . אליבא דר׳ פשיטא כיוז דלא יויא מגופה דאינה תולה אף בראשון כיון דכי חזיא מגופה קאמר דאינה תולה בז'. ומיבעיא ליה אליבא דרשב"ג דקאמר דכי חזיא . זגופה חליא אפי׳ רשריטי

הכי נמי יווי מעלמא קאור דילמא אף בראשון לא תליא: ל) נראה דל"ל הכי נמי הכאבכחם דמעלמא קאמי נמימלינן או דלמא וכו'.

הכי נמי א) דמעלמא

ים תולה בשומרת יום בנגד יום. מספקא ליה להר"י אם טמא קל כגון סופרת מקלת או הכל ולא טבלה תולה בלא ספרה כלל בין בנדה בין בטמא מת ושבילי דשמעתין לא איירי אלא בטהור וטמה: (לעיל) ירושב ת מה לי אמר ר"ש. מדלה החמר ר"מ ור׳ שמעון מטמאים ליכא למפשט דלרבי

יוחנן מטהר ר"מ בספק ספקא ומיהו מרישה ה"מ למפשט מדלה החמר ר' מאיר ור"ש אומרים עומדת טמאה יושבת טהורה אלא דעדיפא מייתי מברייתה: מבא ומהור שהדבו בשני שבידין. הך טמא לא מיירי בטמא שספר והזה אלא שלא טבל מדקאמר רב אדא התם כי הדדי נינהו הכא מאי נפקא ליה מינה משמע דלאו דומיא דפלוגתא לעיל הוא ובטמא שלא ספר כלל נמי לא איירי דאפילו רבי מודה דתולה כדאמר ושוין כו' ואמאי קאמר רב חסדא באנו למחלוקת אלא מיירי בטמא שספר קנת וס"ל לרב חסדה דלרבי אפי׳ בספרה קלת סי אינה תולה ורב אדא דקאמר מאי נפקא ליה מינה לא קרי הפסד כיון דלא סתר הכל והא דנקט סופרת ז' שלא טבלה לרבותא דרשב"ג נקטיה דאפ"ה תולה: באנן למחלוקת דרבי ורשב"ג. וא"ת ורב חסדה המהי לה נקט מילמיה בזבה גופה ולימא זבה שספרה מקלתה באנו למחלוקת כו׳ וי"ל דניחא ליה לאשמועינן דאפי׳ בב׳ שבילין מטמא דאע"ג דהוי ספק טומאה ברה"ר וא"ת אם כן מה ענין כתמים לשבילין דאע"ג לבתרוייהו אתרע חזקת טהרה דידהו קלת מ"מ יש לטהר יותר בשבילין משום ספק טומאה ברה"ר וי"ל דגבי כתם נמי איכא למימר דלא אתרע חוקתה כלל דאיכא למתלי בחברתה כמו בשוק של טבחים ואפ״ה לרבי אינה תולה משום דמ"ש זו מזו כיון ששניהם טהורין שספרה כבר ז' ימים הכי נמי מאי חזית דתלינן בטמא שספר מקלת טפי מבטהור גמור ואע"ג דאית ליה חוקה דטהרה מיחזי כי חוכא ואטלולא דמהאי טעמא מטמינן ב' טהורין שהלכו בשני שבילין ובאו לשאול בבת אחת דטהורין מדינא ומטמינא להו כי היכי דלא ליהוי כי חוכא ואע"ג דלא דמי דהתם אי מטהרין לתרוייהו הוי חוכא דאי אפשר להיות ששניהם טהורין אבל הכא אפשר דטהור הלך בטהור מ"מ הוי חוכא דאמאי תלינן טפי בטמא מבטהור כדאמר לעיל גבי נשים וא"ת מ"ש משני קופות דאמרינן חולין לחוך חולין נפלו וי"ל דהתם אינו מפסיד לחברתה בתלייתו כלום והכא נמי אפילו

רבי מודה שתולה בנדה גמורה שלא טבלה כלל: מהן דתדות בתם בבתם. אומר הר"י דליכא למימר דבעי לתלות בסופרת שבעה שלא טבלה אבל בראשון פשיטא ליה דתולה דאם כן מאי האמר לקמן מ"מ קשיא הא איכא לשנויי וי בין לרבי בין לרשב"ג בראשון שלה איירי ברייתא ועוד דאליבא דרבי נמי ה"ל למבעי בראשון שלה כיון דלא חזיא מגופה אלא אפי׳ בראשון שלה מבעי ליה ופשיט ליה דאין חולין אפי׳ לרשב״ג אלא לחזיא מגופהוהשתאלכולהו שינוייקשה לר׳יהודה ברליואיוהא דקמשניהאוהא רבי הא בראשון שלה והא בשני שלה הש"ס הוא דקמהדר לשנויי בכל ענין שיכול לתרץ ולא בשיטתיה דר"י דהא קאמר אליבא דרבי לא תבעי לך ואוקימנא בעיא שלו אפילו בראשון שלה וקאמר כיון דהיכא דמגופה חזיא לא תלינן בשני שלה לרבי בכתם לא תלינן אפילו בראשון שלה:

כאן

הרואה. שגדולה היא וידעינן בה דכבר ראתה: ראויה לראות. שהגיעו ימי הנעורים: ותסברת רבי מחיר לחומרת הות. דתימת דלתנא קמא אפילו אינה ראויה ותשמע מינה דלתרוייהו לא בעינן שראתה כבר והא תניא דרבי מאיר לקולא מכלל דלת"ק לא סגי

בראויה לראות עד שתהא רואה ממש: ופרכינן אלא קשיא הך. קמייתא דמשמע דר' מאיר לחומרא: תרין הכי כו'. וברייתא דקתני אינה תולה בנכרית לת"ק הכי קאמר אינה תולה בנכרית הראויה לראות אלא אם כן רואה ר' מאיר אומר תולה ותרוייהו מתניתא חדא מילתא אמרי ורב דאמר כתנא קמא דתרוייהו: בשני שלה. אם השאילתה לשומרת יום בשני שלה תולה בה ואף על גב דלא הוחוקה רואה היום כיון דמעיינה פתוח תולה בה ואע"ג דמקלקלה לה פורתא דצריכה לשמור יום המחרת כיון דטמאה השתא: ובסופרת ז'. נקיים אחר זיבה ואף ע"פ שמקלקלה הרצה שסתרה כל ימי ספירתה ולריכה לספור ז' נקיים הואיל ועכשיו טמאה חולה בה: וחברתה מהולהלת. שומרת יום לריכה עוד לשמור שלישי בשביל כתם זה ואם סופרת היא סותרת כל שלפניה: רבי אומר אינה סולה. הואיל ומקלקלה לה מאי חזית דמקלקלת להך טפי מהך: ושוין שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה. דלא מקלקלה מידי: וביושבת על דם טוהר ובבתולה שדמיה טהורין. דלא מקלקלה לה מידי שאין לה כמם כדאמרי׳ בפ׳ קמא (דף י:) זו שירפה מלוי ותלינן כתמה בדם בתולים: לפיכך דרכן שמעון למה לי. כיון דתנא תולה בה פשיטא דהיא מתוקנת וזו מקולקלת: שהלכו בשני שבילין. ולא ידענא הי להאי על והי להאי על: באנו למחלוקה. לרבן שמעון (ה) דהמר תולין כתם בשומרת יום הכא נמי תולין שביל טמא באדם טמא וטהור בטהור ולרבי שניהם טמחים: עד כחן לח חמר רבי. ש דשניה טמאה: אלא משום דכי הדדי נינהו. שתיהן היו בחזקת טהרה (ט השומרת יום בשני שלה ראויה לטבול כל שעה שתרלה כיון שספרה שעה אחת הילכך אין כאן טומאה שתוכל לתלות בה יותר מואת לפיכך שתיהן טמאות אבל הכא דטמא הוא מאי נפקא ליה מינה אי תלית ביה הילכך אפילו לרבי תלינן: ורב חסדא אמר סוף סוף. הך שומרת יום טבילה היא בעיא הילכך טמאה הואי ואפילו הכי קאמר רבי לא תלינן בה:

איתמר נמי. כרב אדא דאמר אפילו לרבי תלינן שביל טמא בטמא. וכמדומה לי דלא גרם נמי: טמא וטהור. או אפילו טהור ותלוי שהלכו כו' תולה טהור את שביל טמא בתלוי: לדברי הכל. ואפילו לרבי וכדאמרינן דהתם הוא דכי הדדי נינהו אבל הכא דתלוי טמא מספק וטהור טהור גמור חולין טומאה בתלוי: כמס בכמס. השאילה חלוקה לבעלת הכתם ואח"כ לבשתה היא מהו שתתלה בראשונה להיות היא טהורה: שומרת יום חואי אתמול מגופה: לא פליא. ושתיהן טמאות: לפי שאין חולין. דמעלמא אתי לה טומאת כתם קמא ולא בחזקת רואה היא: בשני שלה. אינה תולה דמקלקלה לה שמארכת ימי טומאת כתמה יום אחד אבל ביום ראשון שלבשה חלוק זה ביום ראשון (לכתמה הראשון) תולה דלא מקלקלה לה מידי: () ניבמות כד: וש"גן,
(5) פיי קבלה היא כך לבני אדם. ערוך ערך לפי א"ן,
(ג) נ"א דשמיהן טמאות,
ד) עי' במל"מ בפ"ע הלכ"ע מהלכות איסורי ביאה, ה) גי מבר״ת אנים חולם וכא מהר"מ אינה חולה והא דנקט כו' דאפ"ה חולה ורב אדא כו' סתר הכל כל"ל, 1) עיין במשנה למלך פ"ט מהלכות א"ב הלכה כ"ט שכתב דהך שתי תיבות בין לרבי הם ט"ם ומפרש כוונת הגהות הב"ח

(h) ד"ה באנו למחלוקת כו' לרשב"ג דאמר: (3) ד"ה אלא משום וכו' טהרה דשומרת:

גליון הש"ם

נבו' לפיכך דרשב"ג. כעין זה לעיל ט ע"ח ובב"מ כט ע"ח: ישם באנו למחלוקת רבי ורשב"ג. עי' פ"ו מ"ה שם באנו למחלוקת רבי ורשב"ג. עי' פ"ז מ"ה לתרומות כר"ט: שם אין תולין מה מעם לפי שאין תולין, כעין זה שכת כא ע"א :גיטין ס ע"א

תום' הרא"ש

דתניא תולה בנכרית ר"מ אומר בראויה לראות. לפי אומר בראויה לראות. לפי מאי דס"ד השתא דר"מ לחומרא ולרבנן [לא] בעו (שלא) שתהא ראויה . לראות. כתב רבינו מאיר דהוה מצי למימר ולטעמיך מאי איריא נכרית אפי׳ ישראלית נמי דכיון דלא הגיע זמנה לראות ולא ראתה כתמה טהור כדאמרינן לעיל דאפי׳ כדאמרינן לעיל דאפי׳ סדיניה מלוכלכין בדם אין חוששין לה וכיון דלא מקלקלא ליה תולה: בנברית הרואה. פי׳ שראתה כבר אבל אין צ"ל שראתה עכשיו א״כ['] אפי׳ ישראלית נמי והא דקאמר דומיא דנדה מה נדה דקא אלא כמו נדה שראתה אף י נכרית שכבר ראתה: **מכוא** וטהור שהלכו בשני שבילין. האי טמא לאו שכבר ספר שבעה דא״כ היכי קאמר הכא רב אדא . (בר אהבה) מאי נפקא ליה מינה נפקא ונפקא שהרי סותר כל מה שספר ולא איירי נמי בלא ספר כלל רא״כ היכי קאמר רב חסדא באנו למחלוקת ר' ורשב"ג הא תניא לעיל ושוין שתולה בשומרת יום בראשון שלה משום דלא מפסדא מידי אלא מיירי כשספר ג' או ד' ובהא פליגי דרב אדא ורב חסדא רב אדא סבר כיון שאינו סותר הכל לא קרי שאינו סוחו הכל לא קרי ליה הפסד ורב חסדא סבר אפי׳ סותר במקצת קרי ליה הפסד ותימה ומנא ליה לרב אדא דרב חסדא איירי בספו מקצת ולכך פריך ליה מאי נפקא ליה מינה דילמא דרב נפקא ליה מינה דילמא דוב חסדא בשספר כל שבעה איירי וי״ל דא״כ מאי חידושא דרב חסדא היינו פלוגתייהו דלעיל. ותימה אמאי קאמר לעיל ספרה שבעה לרב חסדא וי״ל דלרבותא דרשב"ג נקטיה דא"ה תולה בה. ותימה ורב חסדא לימא מילתיה בזבה גופה שספרה מקצתה באנו למחלוקת רשב"ג ור' וי"ל דניחא ליה למימר בשני